

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.569/2017/6/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kovács Kond Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző dr. Kovács Kond ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (1011 Budapest, Fő utca 44-50., ügyintéző: dr. Máté Edit jogtanácsos) által képviselt **Magyar Állam** alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. február 6. napján meghozott 35.P.24.637/2016/7. számú ítélete ellen a felperes 8. sorszámon előterjesztett és 10. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság a polgári törvénykönyvről szóló, korábban hatályos 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban Ptk.) 349. és 339. §-ai alapján kötelezze az alperest 6.000.000 forint kártérítés megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy 2011. január 7-től 2011. október 20-ig jogellenesen tartották fogva. Az ellene folyt büntetőeljárás pedig 2005. január 20-án kezdődött és 2014. szeptember 24-én fejeződött be jogerősen, tehát jelentősen elhúzódott. Utóbb keresetét ugyanezen a jogcímen kiterjesztette a büntetőeljárásban eljáró bíróságra, a II. rendű alperesre is.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy a felperes tévesen jelölte meg az alperest, tekintettel arra, hogy a **Magyar Állam** jogszabályi rendelkezés hiányában nem felel egyetlen szerve, vagy szervezete esetleges kárt okozó magatartásáért, vagy mulasztásáért sem. A bíróságok, az ügyészségek, és az egyéb szervek közvetlenül felelnek az általuk jogellenesen okozott kárért.

Az elsőfokú bíróság 7/I. sorszámu végzésével a felperes keresetkiterjesztését mint meg nem engedettet elutasította, mert az alperesek között fennálló, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 51. §-ának c) pontja szerinti pertársaságnak nem teljesült az a feltétele, hogy a bíróság illetékessége a Pp. 40. §-ának alkalmazása nélkül is megállapítható legyen mindegyik alperessel szemben.

Ezt követően az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy

fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 50.000 forint perköltséget és az állami adóhatóság külön felhívására 360.000 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az adott esetben a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 54. §-a alapján a Ptk. alkalmazandó. Megalapozottnak találta ugyanakkor az alperes védekezését, mert a **Magyar Állam** mint vagyoni jogviszonyok alanya jelenik meg jogi személyként, de a közhatalmat meghatározott állami szervek útján gyakorolja. Az állami feladatot ellátó közhatalmi tevékenységet végző bíróságok, ügyészségek és egyéb szervek által esetlegesen okozott jogellenes károkért a **Magyar Államot** polgári jogi felelősség nem terheli. Az egyes szervek közvetlenül felelnek az általuk esetlegesen okozott kárért. Erre tekintettel a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és azt kérte, hogy a másodfokú bíróság a kereseti kérelmének adjon helyt.

Fellebbezésének indokolásában lényegében arra hivatkozott, hogy az adott esetben jogszerűen terjesztette ki keresetét a II. rendű alperesre, ezért a kereset kiterjesztését meg nem engedhetősége miatt elutasító 7/I. sorszámú végzés megváltoztatásának van helye. Amennyiben a másodfokú bíróság e fellebbezésének helyt ad, erre az esetre kérte az ítélet megváltoztatását is. Kifejtette, hogy a felek között a Pp. 51. §-ának b) pontja szerinti pertársaság áll fenn.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: költségrendelet) 3. §-ának (2) bekezdése és 4. §-a alapján.

Előadta, hogy a felperes a fellebbezést nem is indokolta. Az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait fenntartva kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék jogszerűen járt el, és helyesen értelmezte az irányadó jogszabályokat.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetét teljes egészében elutasító ítélet ellen az alperes keresete szerinti marasztalása érdekében fellebbezett, így tehát az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. Erre tekintettel a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. E körben az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során eljárási szabályt nem sértett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, és a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetésével és a meghozott döntéssel is maradéktalanul, annak indokaira is kiterjedően egyetértett.

A felperes fellebbezésében abban az esetben kérte az ítélet megváltoztatását, ha a kereset kiterjesztését meg nem engedhetősége miatt elutasító 7/I. sorszámú végzést megváltoztatja a másodfokú bíróság. A Fővárosi Ítélőtábla azonban 9.Pkf.26.565/2017/2. számú végzésével a felperes fellebbezését hivatalból elutasította, tehát a keresetkiterjesztés elutasítása jogerős. Egyébként a keresetkiterjesztést elutasító 7/I. számú végzés ellen a Pp. 233. § (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel nem is lett volna helye fellebbezésnek, így azt a másodfokú bíróság a Pp. 254. §-ának (1) bekezdése értelmében az ítélettel együtt felülbírálhatta volna, de a keresetkiterjesztés elutasításával és annak indokaival is egyetértett.

A felperes ugyanis keresetét az eredeti és az utóbb perbe vont alperessel szemben is a Ptk. 349. §-ára alapította. Vagyis állítása szerint közöttük és mindkét megjelölt alperes között kárkötelem állt fenn. A két alperessel szembeni igénye tehát bizonyosan nem ugyanabból, hanem két külön jogviszonyból ered. A Pp. 51. §-ának b) pontja szerinti pertársaság tehát esetükben kizárt. A II. rendű alperessel szemben viszont az elsőfokú bíróság a Pp. 30. § (1) bekezdés harmadik mondatára figyelemmel nem illetékes, így a Pp. 51. §-ának c) pontja szerinti pertársaság fennállása sem állapítható meg. Tehát a kereset valóban nem volt kiterjeszthető a Pp. 146. §-ának (2) bekezdése szerint, ezért jogszerűen utasította el azt az elsőfokú bíróság. Ebből következően a perben kizárólag az eredeti alperes elleni keresetről kellett dönten.

Az ezzel kapcsolatos érdemi döntés során abból kellett kiindulni, hogy a Ptk. felperes keresetében érvényesített jogként megjelölt 349. §-a felelősségtelepítő szabály. Az alkalmazottak által harmadik személyeknek okozott károkért a Ptk. 348. §-a alapján fennálló felelősség speciális eseteként azt rögzíti, hogy a közhatalmi jogkör gyakorlása során okozott vagyoni és nem vagyoni kárt a közhatalmi tevékenységet végző, illetve azt elmulasztó jogi személy köteles megtéríteni a tevékenységet ténylegesen kifejtő, vagy mulasztó természetes személy alkalmazottja helyett. A felelősség alanya tehát a közhatalmat gyakorló jogi személy. Kétségtelen, hogy az államigazgatási szervező, intézkedő tevékenységet kifejtő jogi személy a közhatalmat az alperes nevében gyakorolja, de az alperest - a terhére a kárfelelősséget alapító, azt reá hárító anyagi jogi norma hiányában - az önálló jogi személyiséggel rendelkező államigazgatási szervek alkalmazottja által okozott károkért közvetlen helytállási kötelezettség nem terheli. Ezért vele szemben a felperes a közhatalom gyakorlása során okozott jogsérelem miatt kárigényt nem érvényesíthet alappal.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, annak helyes indokaira tekintettel - utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére is - helybenhagyta.

A felperes eredménytelenül fellebbezett, így tehát a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján perköltséget is köteles fizetni az alperesnek, melynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban megállapított jogtanácsosi munkadíj összegének felében határozta meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. §-ának (1) bekezdés g) pontja értelmében tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt 480.000 forint fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése és a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján a felperes köteles külön felhívásra megfizetni az államnak.

, 2018. március 20.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Dr. Gyuris Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: